

Gideon
Horváth

Будь, как у меня
и у меня будь

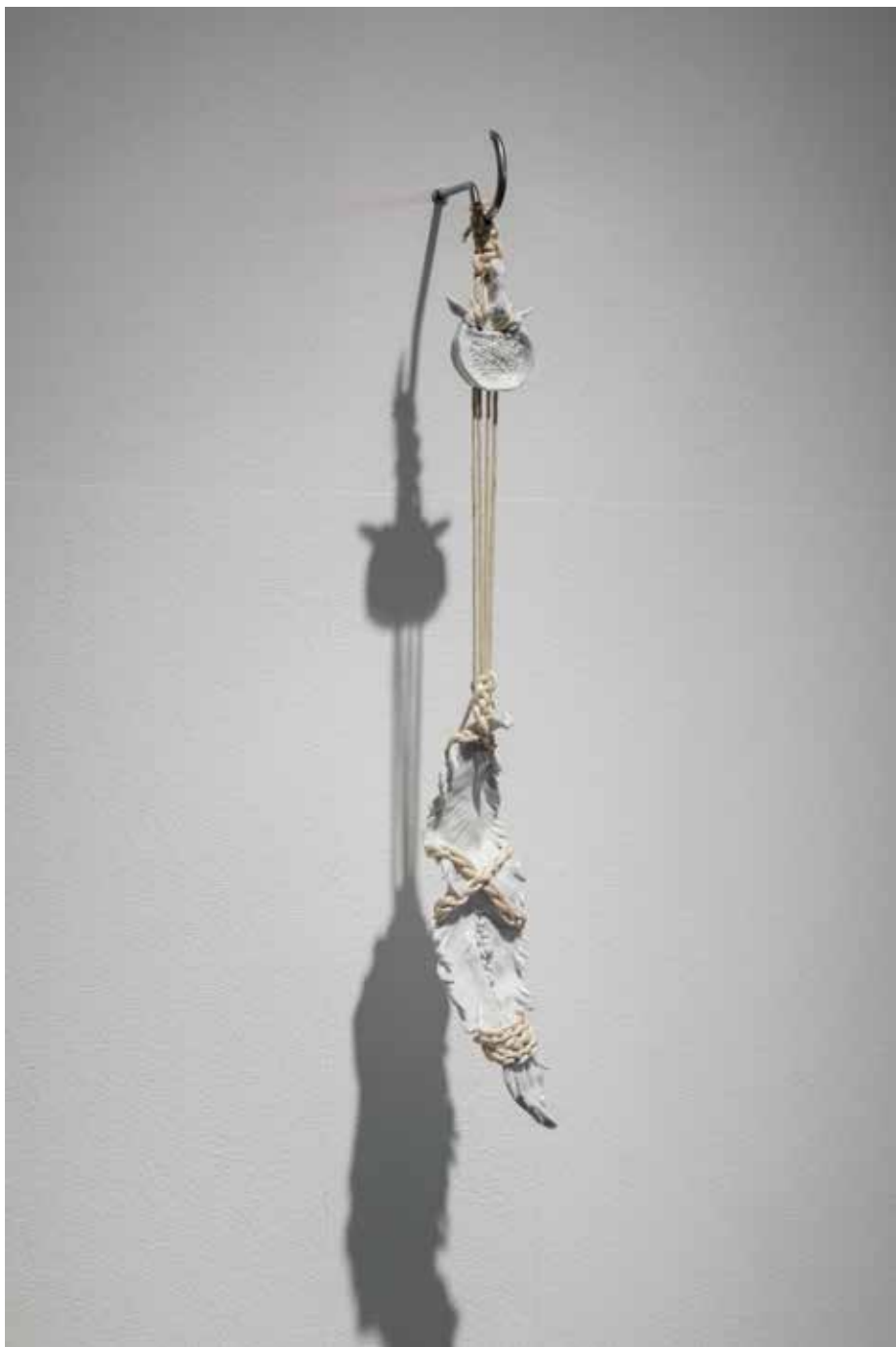
Šárka
Koudelová

Broken Femur Zlomenina stehenní kosti

Rozhovor Šárky Koudelové (Š), Gideona Horvátha (G) a Piotra Sikory (P) se uskutečnil 26. dubna 2024 u příležitosti výstavy *Broken Femur* (Zlomenina stehenní kosti) v Pragovka Gallery.

The conversation between Šárka Koudelová (Š), Gideon Horváth (G), and Piotr Sikora (P) took place on 26 April 2024 on the occasion of the *Broken Femur* exhibition held at Pragovka Gallery.

Gideon Horváth, *Fallen Feather*, 2024, porcelán, macramé z hedvábí, ocel
Gideon Horváth, *Fallen Feather*, 2024, porcelain, silk macramé, steel

P: Jsou ve vaší umělecké praxi přítomné aspekty selhání, chyb nebo závad? Zajíímají mě jejich praktická a teoretická hlediska. Co se stane, když uděláte chybu?

Š: Často se setkávám s názorem, že moje umění je velmi precizní, až matematicky propočítané. Není to ale úplně pravda. Rozhodně mám nad svými tvůrčími postupy velkou kontrolu, i když mohou připomínat přírodní procesy. Ve druhém ročníku na AVU jsem se začala věnovat malbě minerálů, které jsem sbírala od dětství. Připadala jsem si zaseknutá a netušila jsem, co si počít. Formálně tyto vrstvy vznikly v okamžiku, když jsem se snažila napodobit geologické procesy. Vyvinula jsem si tak způsob, jak ve svých obrazech zaznamenávat čas, což bylo dost příjemné.

P: Jakého selhání se tedy bojíš? Je to technické selhání, nebo něco jiného?

Š: Nevím, to je dobrá otázka. Možná to, co dělám, není autentické. Často se ohlédnu zpět a uvědomím si, že takhle jsem to původně nezamýšlela. Kdykoli se snažím být ve své tvorbě expresivnější, moc se mi to nedaří. Jednou jsem si dovolila být expresivní, a to, když jsme se synem vytvořili sérii obrazů. Nechala jsem ho něco nakreslit a namalovat, a nakonec jsem kolem jeho skic vytvořila mramorová okna. Celé to bylo dost terapeutické. Tuto práci považuji za určitý symbol rodičovství – vytvářím pro své dítě rám, ochranu, okno.

P: A co ty, Gideone? Jak vnímáš neúspěch? Přeci jen pracuješ s voskem, což je dost křehká záležitost.

G: V mém případě se musím zkrátka smířit s tím, že se mi nikdy nepodaří svou práci zvěčnit v klasickém tvůrčím smyslu. Vosk má jako materiál vlastní hlavu. Ani po dokončení díla nikdy nedokážete odhadnout, jak se postupem času materiál promě-

P: Is failure, mistake, or malfunction a part of your art in any way? I'm thinking about practical things but also theoretical assumptions. What happens when you make a mistake?

Š: I often come across the opinion that my art is very well-planned and almost mathematically calculated. It's not true. However, I certainly have a lot of control over my creative methods even though I invented them to resemble natural processes. In my second year at the Academy of Fine Arts in Prague, I started to paint my collection of minerals which I had had since childhood. I felt stuck and didn't know what to do. Formally, these layers came from this moment when I was trying to imitate geological processes. It was satisfying that I found a way to record time in my paintings.

P: So, what is the failure you are afraid of? Is it a technical failure or something else?

Š: I don't know. That's the question. Maybe what I'm doing is not authentic. I will look back and realize this wasn't what I wanted to achieve. Whenever I try to incorporate something more expressive into my work, I fail. One time I allowed myself to fail and be expressive, we made a series of paintings with my son. I let him draw and paint with me and, eventually, I created these marble windows around his sketches, which was therapeutic. Those are symbolic images of parenting to me—creating a frame, a protection, a window for my child.

P: Gideon, how about you? How about failure? Because in your case, it's even more delicate when it comes to the wax matter you are working with.

G: In my case, I have to accept that I won't be able to immortalize my work in the usual artistic sense. So, the material

ni. Když jsem začal pracovat s voskem, pochopil jsem, že nemůžu být všemocným umělcem. Pokud se mi dílo nelíbí, nebo i když se mi líbí, ale nechci si ho nechat, mohu ho roztavit a vytvořit dílo nové. To byl dost osvobozující moment, protože když jsem s voskem začínal, nikdy jsem předtím sochařství nestudoval. Byl jsem a stále jsem samouk.

Pokud jde o selhání, myslím, že je na mnohé umělce vyvíjen obrovský tlak, že musí neustále vytvářet dokonalá díla. Když dílo tyto standardy nesplňuje, pak byste to ani neměli ukazovat veřejnosti. Myslím, že takový způsob myšlení je dost problematický. Když se ohlédnu za tím, co jsem v posledních letech vystavoval, vidím cestu od A k B až po C. Vnímám to jako jeden veřejný příběh plný nedokonalostí, pachtění se, hledání správného řešení, následovného selhání a dalších pokusů a omylů. Každý chce být úspěšný, ale vlastně zastávám názor, že úspěch je v mnoha ohledech nudný. Selhání může být mnohem vzrušující a zajímavější. Jedná se přitom o tak složitý, temný a rozporuplný pojem. Dost mě v tom ovlivnila kniha od Jacka Halberstama *The Queer Art of Failure* (Queer umění selhání). Transgender filozof Jack v ní píše, že skrze selhání můžeš kritizovat heteronormativní kapitalistickou patriarchální společnost. Místo toho, aby ses zavázal k úspěchu, vyzdvihuješ proces, který se často zakládá na selhání. Pro mě je to úžasný způsob, jak se zmocnit systému zaměřeného na pokrok a učinit ho přívětivějším. Hodně mě to inspiruje.

P: Aby ses ale vůbec mohl podělit o své chyby, musí se o tobě v první řadě vědět. Už jen pouhé zviditelnění tak lze považovat za formu úspěchu. Právo na selhání je vlastně určité privilegium.

has its agency. Even after you are done with the piece, you cannot be sure how it will change with time. When I started working with wax, I felt that I was not an omnipotent artist. If I don't like the work or even if I like it but don't want to keep it, I can melt it and create a new work from the same material. This fact was freeing because when I started working with it, I had never studied sculpting and it was a completely autodidactic journey, and still is.

Regarding failure, I think there is a huge pressure on many artists that you have to produce immaculate masterpiece all the time. If something is not living up to that standard, then you shouldn't even show it to the public. I think that's such a problematic way of thinking. When I look back at what I've exhibited in recent years, I see this journey from A to B to C. It was a completely public story of imperfection, struggling, getting it right, then failing and trying again. Everyone wants to be successful but I think success is in many ways boring. Failure is much more exciting and interesting. It's such a complicated and dark and ambivalent notion. There is a book by Jack Halberstam called *The Queer Art of Failure*, which is very important to me. Jack, the transgender philosopher, writes about how you can criticize the heteronormative, capitalist, patriarchal society using failure. Instead of committing to success, you highlight the process which is often based on failure. To me, it is an amazing way of hijacking the progress-oriented system and making it more amiable. I'm inspired by that.

P: Still, in order to be able to share your mistakes, you need to have some kind of exposure. So, in the end, visibility is already a success. Allowing yourself to fail is a kind of a privilege.

G: Rozhodně. Pak se dostáváme k tématu autenticity. Když selžete a nebojíte se toho, umožní vám to pokračovat dál. Něco jiného je, když selžete, abyste byli skutečně autentičtí nebo sami sebou. Je důležité nesnažit se jen slepě naplnit určitá očekávání a zůstat věrný tvůrčímu procesu. Co se týče tématu úspěchu v našem oboru, mluvím-li za sebe, jsem si vědomý úspěchu, který jsem před několika lety nutně nemusel mít.

Š: Dokázal bys mi přiblížit, co vnímáš jako úspěch? Souvisí to se zviditelněním nebo uznáním?

G: Pro mě je jedním hlavních aspektů úspěchu privilegium zviditelnit svou práci, mít možnost ji prodávat a vydělávat na tom, aniž bys musel mít nějaká zaměstnání bokem. Taková pozice je přitom dost křehká, protože se neustále děsíš, že tomu tak nebude napořád.

Š: Myslím, že je to dost osobní. Nehledě na to, že v době sociálních sítí je snadné vyvolávat zdání úspěchu, i když se zrovna stěží držíte nad vodou. Několikrát se mi stalo, že mi zejména mladé umělkyně skládaly komplimenty, jak skvěle zvládám roli umělkyně, matky i kurátorky. Myslím, že to není pravda – tak je to možná prezentované na Instagramu. Nezvěřejňuju tam totiž všechnen ten chaos a nepořádek doma, kdy mi občas nezbyvá než pracovat po nocích. Považuji za svou osobní zodpovědnost zdůraznit, že nic není tak růžové, jak se může na první pohled zdát. Není to snadné a upřímně řečeno, někdy je to frustrující. S postkapitalistickým chápáním úspěchu souvisí obrovské nepochopení.

G: Proto bychom měli volat po zlomení stehenní kosti – opustit paradigma, abychom si mohli znovu osvojit pojem úspěchu a neúspěchu.

G: Certainly. Then, we enter the topic of authenticity. When you fail and you are not afraid of it, it allows you to keep on going. When you fail to be truly authentic or yourself, that's a different thing for me. It is important not to follow blindly certain expectations. To remain true to the artistic process. As for the topic of success in our field of work, speaking for myself, I reflect on success which I didn't necessarily have a few years ago.

Š: But could you specify what you understand as success? Is it about visibility or recognition?

G: For me, one of its aspects is the privilege to be able to make your work visible, to be able to sell your works and make money from your art instead of having several jobs on the side. It is also a fragile place to be because we are always scared that it is going to change.

Š: I think this is extremely personal. Not to mention in the era of social media, it's easy to create a resemblance of success when you are barely hanging on. It happened to me several times that people, young female artists especially, approached me with compliments on how I manage my art career while being a mother and working as a curator. I want to say it's not true—it's Instagram. Of course, I don't post all the chaotic moments from my home, how messy everything is, all the night shifts. Though, I feel the responsibility to say it's not as bright as it might seem. It's not easy; frankly, sometimes it's terrible. There's a huge misunderstanding coming from the post-capitalistic way we understand success.

G: That's why we should call for breaking the femur—leaving the paradigm, to be able to relearn the notion of success and failure.

Broken
Femur

1.6-29.8.2024
Gideon Horvath
Sarka Koudelova
curator: Piotr Sikora

P: Zlomili jste si někdy něco?

Š: Myslím, že jsem si dvakrát zlomila ruku. Nebo vlastně obě, jednou levou a podruhé pravou. Bylo mi kolem osmi nebo dvanácti. Ale nic jiného.

P: Traumatizovalo tě to? Máš vzpomínky na tu bolest a proces hojení?

Š: V obou případech to bylo nečekané. Poprvé jsem tancovala kolem táboráku u kamaráda na zahradě. Byla tma a já v jednu chvíli spadla a zlomila si levou ruku. Den nato jsme s mámou a sestrami někam cestovaly, bylo strašlivé horko a mě to během cesty začalo pobolívat. Bylo to docela dobrodružné. Musely jsme najít někoho s autem, aby nás odvezl do nemocnice. Tam jsme zjistily, že ji mám zlomenou, a tak mi ji dali do sádky. Stalo se to uprostřed léta a nesměla jsem se se zlomeninou koupat. Podruhé k tomu došlo v zimě, když jsme si hráli se sestrou a kamarády ve sněhu a měli jsme nehodu na saních. Sestra na mě spadla a zlomila mi druhou ruku. Pamatuju si, že to bylo o vánočních prázdninách, na které nám tehdy ve škole zadali hromadu úkolů. Po něčem takovém jsem je ale naštěstí nemusela dělat.

P: Co ty, Gideone, zlomil sis někdy něco?

G: Srdce (*smích*). Vlastně ani ne. Několikrát jsem si ale vykloubil rameno, mám s tím dodnes potíže, takže bych někdy měl jít na operaci, na což se zrovna netěším. Jednou jsem si vykloubil pravé rameno a hrozivě to bolelo, protože normálně prostě naskočí zpátky na své místo. Tehdy jsem ho ale měl úplně mimo a výš než normálně. Musel jsem se opřít o stěnu, abych ho vůbec udržel na místě. Na sanitku jsem čekal skoro dvě hodiny. Brečel jsem, ta bolest byla fakt strašná. Pamatuji si, že kvůli Erdoganově návštěvě v Budapešti se sanitka nemoh-

P: Have you ever broken anything?

Š: I think I broke my hand twice, both of my hands, actually. One time, it was my left hand and then it was my right hand. I was little, like between eight and twelve or something like that. But nothing else.

P: Was it traumatic? Do you still have a memory of the pain and your healing process?

Š: In both cases, it came by surprise. So, the first time I was dancing, we were around a campfire in a friend's garden. It was dark and I fell and broke my left hand. The day after, we were travelling with my mom and my sisters, it was super hot, and it started to hurt during the journey. It was very adventurous. We had to find somebody with a car to take us to the hospital. Then, we found out I had it broken and they put a cast on it. It was in the middle of summer, and I was not allowed to swim. The second time, it was winter, and we were playing in the snow with my sister and some friends, and we had a sleigh crash. She fell on me, and I broke the bone in my hand. It was during the Christmas holiday; we had a lot of school tasks to do. Thankfully, I was liberated from that.

P: Gideon, did you ever break anything?

G: My heart (*laughter*). Not really. I dislocated my shoulders several times and they have never really recovered, so they should be operated on, which I'm not a big fan of. Once, I dislocated my right shoulder and it was extremely painful because, normally, it just jumps back into its place. But that time, it was out and higher up. I had to lean against the wall to keep it in place. I waited almost 2 hours for the ambulance. I was crying, the pain was so awful. The ambulance couldn't get into the street due

la dostat ke mně do ulice. Letos jsem si rameno vykloubil znovu. Od té doby chodím na fyzioterapii. Užívám si ta sezení. Dotýkají se vás sice velmi jemně, ale stejně to bolí tak, že musíte zatnout zuby a chytout se lůžka. Postupně se učím bolest přijmout. Uvědomit si, že se blíží, zachovat si od ní odstup a vnímat ji jako něco nějaký zvláštní a nepochopitelný jev. Pokouším se nepanikařit a smířit se s tím, že to holt bude bolet, na čemž není vůbec nic špatného.

P: Vybavil sis to první vykloubení, když se ti to letos stalo znovu?

G: Poprvé jsem si vykloubil rameno ve škole. Bylo mi dvanáct. Stalo se to během basketbalového zápasu. Byl jsem v té době už dost vysoký a na začátku utkání jsem skočil pro míč, který zrovna letěl takovou rychlostí, že mi při chytání vykloubil rameno. Naposledy se mi to přihodilo za jednoho z těch zvláštních zimních dnů, kdy zem zledovatí. Uklouzl jsem a spadl na rameno a jen jsem slyšel, jak prasklo, a ucítil jsem šílenou bolest. Nevěděl jsem, co se mi přesně stalo, tak jsem vstal. Kolem šla paní, která zrovna venčila psa, a ptala se mě, jestli jsem v pořádku. Cítil jsem nutkání ji ujistit, že mi nic není, přestože jsem si tím sám nebyl jistý. To je takový opakující se motiv – pořád chci své okolí přesvědčovat, že jsem v pořádku, i když sám netuším, jestli je tomu tak.

P: Jo, ten pocit znám. Než aby ses na chvíli zaměřil sám na sebe, tak se raději hned pokoušíš uklidnit druhé a nedělat scény.

G: Obecně se bojím pádů, asi kvůli své výšce. Když už spadnu a nevím, jestli jsem si neublížil, nejlepší by bylo zůstat raději chvíli na zemi.

P: Souhlas!

Š: Mám ještě jednu silnou vzpomínku spojenou se zraněním. Sice jsem si

to Erdogan's visit to Budapest. Since then, I have dislocated my arm again this year. I have been attending physiotherapy ever since. I enjoy these sessions when they touch you in a very delicate way and it hurts so much that you clench your teeth and grab the bed. I started to learn to accept the pain. To be aware that the pain is coming and try to disassociate from the pain and just look at it like this strange, puzzling phenomenon. Not to be so alarmed, not to panic but to accept that it's going to hurt and it's fine, it's not a bad thing.

P: And when you dislocated your arm recently, did some memories from the first dislocation hit you?

G: The first time I dislocated my shoulder, I was in school. I was twelve years old. It happened during a basketball game. I was very tall already, and I jumped. It was me jumping up for the ball at the start of the game. The force of catching the ball just dislocated my shoulder. The last time it happened, it was one of those strange winter days when rain freezes on the ground. I fell on my shoulder and I just heard it cracking and I felt this immense pain, but I wasn't sure what happened, so I stood up. This lady was walking her dog, and she was asking me if I was all right, and I didn't know what to answer her. I felt this urge to reassure her that I was okay even though I was not sure if I actually was. That's a recurring thing—that I want to reassure my surroundings that I am fine when, in fact, I don't know if I'm fine.

P: Yeah, I know this feeling. Instead of taking a moment for yourself, you are instantly trying to please others or not to make a scene.

G: I'm afraid of falling in general. Maybe because I'm so tall. When I do fall,

tehdy nic nezlomila, ale stalo se mi něco na ten způsob, když jsem ve čtrnácti utrpěla otřes mozku. Omdlela jsem 20 minut. První věc, kterou si po probuzení vybavuji, je, že jsem pořád dokola opakovala: „Nic se neděje, nic se neděje,“ protože jsem si ani neuvědomovala, že už jsem to řekla. Všichni kolem mě prosili, ať s tím přestanu, protože jim bylo jasné, že situace je celkem vážná. Nakonec mě odvezli do nemocnice. Vzpomínám si na tu potřebu všechny ujišťovat, že jsem v pořádku. Sama sebe se ptám proč. Sotva se ti něco přihodí, prvotním impulsem je všechny uklidňovat.

G: Oba máte děti a mě by proto zajímalo, jestli to náhodou nesouvisí s tím, že pokaždé, když se vám něco v dětství stane, tak ze všech stran slýcháte, abyste se uklidnili?

P: To máš pravdu. Myslím, že je důležité, aby si dítě uvědomilo, že tě skutečně zajímá, proč pláče a co ho bolí. Když se mým synům stane něco špatného, snažím se to vzít na vědomí, a ne se nad nimi povyšovat. Je nutné se jejich bolestmi zabývat a respektovat je.

Š: Souhlasím. Myslím, že je důležité nechat děti plakat a umožnit jim pocítit bolest – dát jejich pocitům prostor, aby si uvědomily, že je v pořádku se tak cítit.

G: Možná je to i generační záležitost. Naši rodiče jsou taková ta generace: „To je v pořádku, netrap se,“ a: „To bude dobré.“ Prostě optimističtí rodiče z devadesátých let. Protože žijeme v krizi, jsme spíš zvyklí říkat: „Bolí to, bolí to, ale to je v pořádku, že to bolí.“

P: Jakým způsobem může být vaše umění součástí ozdravného procesu? A proč si myslíte, že právě umění může přebírat tuto roli spojenou s uzdravováním, léčením a zacelením?

and I don't know if I'm hurt, the best would be just to take a moment to lay there.

P: Yes!

Š: Maybe speaking about this kind of strange feeling about reassuring everyone around that you are fine—I have a strong memory connected to an injury. It was not about breaking any bones, but it was kind of similar because when I was 14, I suffered a brain concussion. I fainted for 20 minutes. The first thing I can remember is that I was saying, „It's fine, it's fine,“ multiple times, because I didn't realize that I just said that. The people around me were asking me not to repeat it as they could see that the situation was kind of dramatic. Eventually, I was taken to the hospital. I do remember this urge—to reassure everyone I'm fine. I'm asking myself why. When something bad happens to you, the first impulse is to calm everybody down.

G: Both of you have kids, and I'm just wondering whether this notion is linked to the fact that as a kid you are often told to calm down whenever something happens to you.

P: You are right. I think it's important to make a kid aware that you are actually interested in the source of their cry or pain. When something bad happens to my sons, I try to acknowledge it rather than patronizing them. To address it and recognize it.

Š: I agree. It is crucial to allow your children to cry and feel bad—to create a space for those feelings and to know that it is fine to feel them.

G: Maybe that's a generational thing as well. Our parents are the “It's okay, don't worry about it,” “It's going to be fine” generation. The optimistic nineties parents. As we are living within crises, we are more

Š: Samotnou mě překvapuje, že stále věřím, že umění dokáže něco změnit. Na druhou stranu jsem zase velmi skeptická vůči tomu, jestli je něčeho takového současná umělecká scéna vůbec schopna. Přemýšlím, zda je možné uvažovat o procesu uzdravování jako o něčem psychosomatickém nebo spíše metaforickém.

P: Mělo by umění sloužit tomu, aby se člověk cítil lépe, což už je vlastně určitý druh ozdravného procesu, nebo by ho mělo spíše tlačit k tomu, aby se zabíral různými problémy?

Š: Věřím, že to spolu nějak souvisí. Někdy se zachováš něžně a starostlivě, a jindy naopak musíš být velmi důrazný, kritický, až nepříjemný. Myslím, že umění dokáže obojí. Nejen samotné umění, ale i umělecká scéna, která ho reprezentuje. Celý proces vystavování vychází z toho, že jsme starostliví, přívětiví a plní empatie. Pro mě, a myslím, že i pro Gideona, to dost souvisí s formální stránkou výstav a uměleckých děl. Zároveň ale věřím, že když nastane ta pravá chvíle, musíte být expresivní a radikální – právě to jsme měli na mysli, když jsme v našem textu použili „lámání kolektivní stehenní kosti“. Když selžou všechny něžné metody a nezbyvá prostor pro diplomacii, je lepší něco zlomit a nechat to posléze zahojit.

P: Ale nemyslíte si, že se něco takového stalo už v roce 2020? Pandemie notně připomínala lámání kostí. Během tohoto období aspoň z moji perspektivy rezonovaly myšlenky nerůstu snad úplně všude. A ačkoli se poté vše vrátilo do „normálu“, ne-li k horšímu, považuji za pozitivní, že i nyní stále rozjímáme nad tématy, jako je nerůst, změna paradigmatu a řešení dalších krizí.

G: Nemyslím si, že by nějaká výstava dokázala pojmout celý společenský pro-

used to saying “It hurts, it hurts, it's okay, it hurts.”

P: In what way can your art be a part of the healing process? And why do you think art, in particular, takes on this role related to recovery, healing, and mending?

Š: It's still surprising, even to myself, that I believe any art has the capacity to make any change. But on the other hand, I'm very skeptical about the effectiveness of the contemporary art scene. I'm wondering whether it's possible to think of the healing process as something psychosomatic or rather metaphorical.

P: Should art be about making yourself feel better, which is already some kind of a healing process, or should it rather push you toward this conundrum of problems?

Š: I believe it's somehow connected. Sometimes you choose to be gentle and caring, and other times, you need to be very pushy, critical, even unpleasant. I think art can do both. Not just art, but also the art scene which represents it. The whole process of making exhibitions relies on the fact that you are caring, gentle, and full of empathy. For me, and I guess also for Gideon, it is very much connected to the formal side of the exhibitions and artworks. On the other side, I also believe that when the moment arises, you have to be expressive and radical—that's what we were referring to when speaking of “breaking the collective femur” in our statement. When gentle methods fail and there is no space for diplomacy, it's better to break something and allow it to heal.

P: But don't you think something like that already happened in 2020? The pandemic was like a bonebreaker. For me, the very idea of degrowth was fostered

blém nebo krizi. Ale lámání kostí je strhující metafora. Kdykoli přemýšlím o hojivé síle umění, vzpomenu si na všechna umělecká díla, s nimiž jsem se v průběhu života setkal a která mi připadala osvobozující, katarzní a euforická. Ale umělecká díla, která se mnou zůstala nejdéle, nebyla vždy vyložene příjemná a ani ve mně nutně nevyvolávala dobré pocity. Často se jednalo o odvážná a „špatná“ díla, která mě svým způsobem zraňovala. Když už je řeč o hojení a péči, rád bych se na moment zaměřil na psychologickou stránku těchto procesů. Na umění je pro mě vzrušující, že v něm rozpoznávám emoce, jež jsem zakusil někdy dávno v dětství, a spojuji si je se svými současnými pocity. Umění pro mě vždy bylo takovým pojícím prvkem, ať už mám na mysli Tarkovského filmy nebo Baconovy obrazy, které jsem viděl před mnoha lety. V tom druhém případě pro mě bylo těžké vidět portréty jeho milence – náročné a osvobozující zároveň. Bylo to svým způsobem léčivé podívat se bolesti do očí a jít dál. Nejspíš proto vnímám lámání kostí svým způsobem jako příležitost zakusit bolest, a pak si vzápětí užít radost z vlastní výdrže a následného přežití.

P: Takže to nakonec možná není ani tolik o zlomení jedné velké stehenní kosti, ale spíše mnoha malých.

throughout this period. Even though things went back to “normal”, if not worse, the fact that we are deliberating themes such as degrowth, change of the paradigm, and solutions to other crises, I find positive.

G: I don't think any exhibition can take up a whole societal problem or crisis. But the breaking of the bone is exciting in a metaphorical sense. When I think of the healing power of art, I think of all of those artworks that I encountered throughout my life that were liberating, cathartic, and euphoric. But the artworks that have had the longest-lasting effect on me were not necessarily pleasing or evoking good feelings. Those were often bold and “bad” pieces that, in a way, hurt me. As we are speaking about healing and care, I would like to address the psychological side of these processes. What is thrilling for me in art is that I can recognize a feeling or an emotion that I experienced in my childhood a very long time ago and connect it with a present. The connecting element would be art—Tarkovsky's films or paintings by Bacon I saw many years ago. In his case, it was hard to look at his paintings of his lover, hard and liberating at the same time. It was healing in a way to look the pain in the eyes and then move on. So, I think that for me, breaking the bone, in a way, is being able to experience pain and then also experience the joy of resilience, the joy of survival, which comes afterwards.

P: So, I guess it's not about breaking one massive femur, but many small ones.

Šárka Koudelová, *My Body Is a Shelter*, 2024, ocel, hlína, měděný drát
 Šárka Koudelová, *My Body Is a Shelter*, 2024, steel, clay, copper wire

Brožová Festivus

Šárka Koudelová & Gideon Horváth

Pragovka Gallery / Entry
7. 6. – 29. 8. 2024

Text / Text: Piotr Sikora, Šárka Koudelová & Gideon Horváth
Kurátor / Curator: Piotr Sikora
Textové korektury / Proofreading: Michal Jurza
Překlad / Translation: Petr Uram
Fotografie / Photo: Marcel Rozhoň
Grafický design / Graphic design: Pavel Ticho(ň)

Pragovka Gallery
Kolbenova 923/34a - 190 00 Praha 9
METRO B - Kolbenova / TRAM - Poštovská
www.pragovkagallery.cz

PRAGOVKA
ART DISTRICT

Projekt je realizován s finanční podporou Ministerstva kultury ČR, hl. m. Prahy, Státního fondu kultury ČR, GESTORu a městské části Praha 9. / The project is implemented with the financial support of the Ministry of Culture of the Czech Republic, Capital City of Prague, State Cultural Fund of the Czech Republic, GESTOR and the Municipality of Prague 9.